

Що таке істина? — Номер три

Дорога до Емауса

Jeff Pippenger

2023-09-07

В Євангелії від Івана, одразу після Таємної вечері й до того, як Ісус іде до Гетсиманського саду, міститься довга оповідь від чотирнадцятого розділу до кінця сімнадцятого. Я маю намір розглянути ці розділи в наступній статті. Ця стаття є основою, на якій буде побудоване розуміння тих розділів. З точки зору лінії реформ в історії Христа діалог Христа з Його учнями в тих розділах відбувається відразу після урочистого в'їзду і безпосередньо перед розп'яттям. Ісус увійшов у Єрусалим, потім мав Свою останню вечерю з учнями, далі відбувається ця оповідь, і тоді Він іде до Гетсиманського саду, і опівночі того ж дня Його заарештовують, і розпочинається процес із семи етапів, що веде до розп'яття. Він і учні з пророчої точки зору перебували відразу після кемп-мітингу в Ексетері й безпосередньо перед Великим Розчаруванням, в історичному періоді, який представлений рухом сьомого місяця. В оповіді, що починається відразу після Таємної вечері, перше, що каже Ісус, це:

Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, і в Мене віруйте. Івана 14:1.

Знаючи, що велике розчарування було всього за кілька годин попереду, Ісус прагнув зміцнити Своїх учнів перед майбутньою кризою. Прихована пророча лінія в межах чотирьох віх, які складають події, символізовані сімома громами, — це історія, в якій розгортаються ці три етапи оповіді в Євангелії від Івана. Та прихована лінія в межах семи громів представляє історію від першого розчарування до останнього розчарування.

Незадовго до того, як Ісус сказав їм: «нехай їхні серця не тривожаться», Юда Іскаріот покинув вечерю, щоб утретє й востаннє піти до Синедріону. Коли він пішов із вечері на свою третю зустріч, його час випробування завершився.

У контексті прихованої лінії в символі семи громів тріумфальний в'їзд Христа представляє Опівнічний крик, де проявляються два класи поклонників. Віха середньої літери єврейського алфавіту, яку використовують для утворення єврейського слова «істина», — це тринадцята літера єврейського алфавіту. Число тринадцять символізує бунт, і як пророча віха воно позначає Опівнічний крик, де нерозумні діви є проявом бунту, як і Юда під час віхи тріумфального в'їзду.

"Були й завжди будуть кукіль серед пшениці, нерозумні діви з мудрими, ті, хто не мають елею в посудинах для своїх світильників. У церкві, яку Христос заснував на землі, був жадібний Юда, і в церкві на кожному етапі її історії будуть Юди." Знаки часу, 23 жовтня 1879 року.

Коли Юда повернув гроші, зізнався у своїй зраді Каяфі, а потім Христові, він тоді пішов повіситися. Виходячи із зали суду, він вигукнув самими словами, що передають дилему нерозумних дів, коли вони усвідомлюють, що не дістали олії.

Юда побачив, що його благання були марними, і, вигукуючи: «Запізно! Запізно!», вибіг із зали. Він відчув, що не може жити, щоб бачити, як Ісуса розпинають, і у відчаї вийшов та повісився. Бажання віків, 722.

Юда слугує ілюстрацією фальшивого Опівнічного Крику: він вискочив із зали, вигукуючи: «Запізно! Запізно!». Ця вістка завжди виявляє два класи поклонників, і, як у міллеритській історії, нерозумні діви після приходу істинного Опівнічного Крику продовжують іти далі з фальшивою вісткою. Отже, в історії міллеритів маємо рух, який обрав Вільяма Міллера своїм лідером, водночас відкинувши вістку третього ангела й виступивши проти малого стада, що пішло за Христом до Святого Святих.

Моя думка перенеслася в майбутнє, коли буде подано сигнал. "Ось, Жених іде; вийдіть назустріч Йому." Але деякі зволікатимуть із придбанням елею для поповнення своїх світильників, і надто пізно вони зрозуміють, що характер, який елей символізує, не передається. Review and Herald, 11 лютого 1896 р.

Третя віха прихованої історії символізує суд і позначається останньою літерою єврейського алфавіту. Літера має назву «Тав», і коли її пишуть, вона має форму хреста. Хрест символізує суд.

Від першого розчарування в історії міллеритів до Опівнічного крику, або від літери альфа до тринадцятої літери, існує віха, що позначає період часу, який названо часом зволікання в притчі про десять дів, часом зволікання, який також згадується у другому розділі книги Авакума. Від Опівнічного крику, або тринадцятої літери бунту, до великого розчарування, останньої літери алфавіту, також є період часу, який називали «рухом сьомого місяця», не тому, що він тривав сім місяців, а тому, що звістка Опівнічного крику вказувала, що Христос прийде десятого дня сьомого місяця єврейського календаря, який був Днем спокути.

Контекст оповіді в Євангелії від Івана з чотирнадцятого по вісімнадцятий розділ починається в періоді, який типологічно відповідає руху сьомого місяця в історії міллеритів. Основна тема цієї оповіді в Євангелії від Івана — підготувати учнів до майбутньої кризи хреста (літера «Тав»). Тому Христос вказує, що від Його смерті й аж до того, як Він вознесеться до Свого Отця і повернеться, для Його учнів це буде період смутку, невизначеності та розчарування. Як і у випадку з пророчими характеристиками всіх перших розчарувань, представлених у свідченні лінії реформ, розчарування пов'язане зі станом, що спричинений зневагою до раніше відкритої важливої істини. Смерть Христа на хресті була і є важливою істиною, і Він прямо казав учням, що буде розп'ятий і воскресне, але криза була такою великою, такою приголомшливою, що вони забули те, що мали пам'ятати.

"Коли Христос, Надія Ізраїлю, був прибитий до хреста і піднесений, як Він казав Нікодиму, що буде, надія учнів померла разом з Ісусом. Вони не могли цього пояснити. Вони не могли зрозуміти всього, що Христос говорив їм про це заздалегідь." Віра і діла, 63.

Основна думка всього викладу в чотирьох розділах Євангелія від Івана, які ми розглядаємо, полягала в тому, що Ісус готував Своїх учнів до періоду розчарування, який вони мали пережити, починаючи з опівнічного арешту Ісуса і аж до Його повернення після вознесіння до Свого Отця. У цих чотирьох розділах Євангелія від Івана той період, коли Христос був відсутній серед учнів, зображено як час очікування. Історично цей період, який я окреслюю як час очікування, настав після кризи хреста. У чотирьох розділах, які ми готуємося розглянути, вони пророчо представляють час очікування, що починається з першого розчарування, а не після великого розчарування хреста.

Чому я вважаю, що останнє розчарування, до якого Христос готував Своїх учнів, було прообразом першого розчарування, яким у Христовій лінії реформ була смерть Лазаря? Це питання слід вирішити, перш ніж ми зможемо побачити оповідь у чотирьох розділах Євангелія від Івана в тому світлі, яке підтримує істини, що нині розкриваються у зв'язку з прихованою історією семи громів.

В історії Христа період між смертю та воскресінням Лазаря відповідає періоду зволікання. Потім Христос йде до Єрусалима на Свій тріумфальний вхід. У чотирнадцятому розділі Євангелія від Івана Христос говорить до Своїх учнів під час подій, що відповідали б рухові сьомого місяця, який розпочався, коли час зволікання вже завершився з приходом вістки Крику опівночі, що ініціювала рух сьомого місяця.

Щоб зрозуміти, як єврейське слово «істина» підтверджує ідентифікацію прихованої історії, яку було розпечатано із символічної історії семи громів, потрібен ретельний аналіз послання, яке Христос тоді давав своїм учням у Євангелії від Івана, в розділах з чотирнадцятого по сімнадцятий. Приклад застосування віхи великого розчарування для ілюстрації віхи першого розчарування можна побачити в досвіді учнів на дорозі до Еммауса.

Те, що поклато край часу очікування в історії міллеритського руху, було виправленням раніше не справдженого передбачення 1843 року. Роботу Самуеля Сноу над розробленням вістки, яка започаткувала рух сьомого місяця, що завершився Великим Розчаруванням, можна історично простежити, відстежуючи зростання його розуміння через опубліковані праці та публічні виступи, що передували таборовому зібранню в Екстері. Натхненний коментар розглядає цей процес інакше, ніж просто історичний розвиток кінцевої вістки Сноу. Сестра Вайт повідомляє, що вістку було розпізнано, коли Господь зняв Свою руку з помилки в числах на Авакумовій таблиці 1843 року.

Я бачив, як народ Божий радісно очікував і виглядав свого Господа. Але Бог задумав випробувати їх. Його рука приховала помилку в обчисленні пророчих періодів. Ті, хто виглядав свого Господа, не виявили цієї помилки, і навіть найвчені мужі, які заперечували встановлений час, також її не побачили. Бог задумав, щоб Його народ зазнав розчарування. Час минув, і ті, хто з радісним очікуванням виглядав свого Спасителя, були сумні й занепали духом, тоді як ті, хто не полюбив явлення Ісуса, а прийняв звістку зі страху, були задоволені тим, що Він не прийшов у час очікування. Їхнє сповідання не торкнулося серця і не очистило життя. Проминання того часу добре

виявило такі серця. Вони першими почали глузувати із засмучених і розчарованих, які справді любили явлення свого Спасителя. Я бачив мудрість Божу у випробуванні Свого народу й у тому, що Він дав їм суворе випробування, щоб виявити тих, хто злякається і відступить у годину випробування.

Ісус і все небесне воїнство зі співчуттям і любов'ю дивилися на тих, хто з солодким очікуванням прагнув побачити Того, кого любили їхні душі. Ангели витали навколо них, щоб підтримати їх у годину їхнього випробування. Ті, хто занехаяв прийняття небесного послання, були залишені в темряві, і гнів Божий запалав проти них, бо вони не хотіли прийняти світло, яке Він послав їм із небес. Ті вірні, розчаровані, які не могли зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Їх знову було приведено до своїх Біблій, щоб дослідити пророчі періоди. Рука Господня була знята з чисел, і помилку було пояснено. Вони побачили, що пророчі періоди сягали 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, що пророчі періоди завершуються в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році. Світло Божого Слова освітило їхнє становище, і вони виявили час зволікання — "Хоч би [видіння] забарилося, чекай на нього". У своїй любові до негайного приходу Христа вони випустили з уваги зволікання видіння, яке мало виявити тих, хто справді чекає. Знову вони мали визначений час. Та я бачила, що багато з них не могли піднятися над своїм тяжким розчаруванням, щоб мати той ступінь завзяття й енергії, який характеризував їхню віру в 1843 році.

Сатана та його ангели торжествували над ними, а ті, хто не захотів прийняти вістку, вітали себе з власною далекоглядністю й мудрістю за те, що не прийняли «омани», як вони це називали. Вони не усвідомлювали, що відкидають Божу пораду на свою ж шкоду і діють в єдності з Сатаною та його ангелами, аби спантеличувати Божий народ, який втілював у життя надіслану з неба вістку.

"Віруючі в цю вістку зазнавали утисків у церквах. Певний час ті, хто не бажав прийняти вістку, страхом були стримані від того, щоб діяти згідно з поривами свого серця; але з плином часу їхні справжні почуття виявилися. Вони прагнули змусити замовкнути свідчення, яке ті, що чекали, відчували обов'язок нести, що пророчі періоди простягалися до 1844 року. Віруючі ясно пояснили свою помилку і навели причини, чому вони очікували свого Господа в 1844 році. Їхні противники не могли висунути жодних аргументів проти поданих вагомих підстав. Проте гнів церков розгорівся; вони вирішили не слухати доказів і усунути це свідчення з церков, щоб інші не могли його почути. Тих, хто не наважувався приховувати від інших світло, яке Бог дав їм, вигнали з церков; але Ісус був із ними, і вони раділи у світлі Його обличчя. Вони були готові прийняти вістку другого ангела." Ранні твори, 235–237.

Щойно викладена історія описує, серед іншого, досвід 18 липня 2020 року, однак думка, яку я хочу, щоб ви розглянули, полягає в тому, що те розуміння, яке представлене вісткою Опівнічного крику, як її проголосив Самуель Сноу на таборовому зібранні в Ексетері, є представлене не історичною працею Сноу, а дією Господньої руки. Його рука прикривала помилку, і саме коли Він забрав Свою руку, мілерити тоді змогли зрозуміти своє розчарування, а також усвідомити, що вони перебували в періоді, представленому як час

зволікання.

Відведення Його руки є життєво важливим елементом для учнів, які йшли дорогою до Еммауса. Воно символізує кінець періоду, відомого як час очікування, і завершується розумінням, представленим посланням Опівнічного Крику. Проте ілюстрація дороги до Еммауса відбулася після розп'яття, яке представляє Велике Розчарування, а не перше розчарування, пов'язане зі смертю Лазаря.

І ось, двоє з них того ж дня йшли до села, що зветься Еммаус, яке було від Єрусалима близько шістдесяті стадій. І вони розмовляли між собою про все те, що сталося. І сталося, коли вони розмовляли між собою та роздумували, Сам Ісус наблизився й пішов разом із ними. Але їхні очі були стримані, тож вони Його не впізнали. І Він сказав до них: Які це розмови, що ви ведете між собою, ідучи, і засмучені? Луки 24:13–16.

Слово «eyes» в уривку означає зір, радше ніж сам орган ока. Слово «holden» означає силу. Учні не могли зрозуміти видіння хреста, бо Христос закрив їхню здатність бачити пророче видіння хреста. Рука Христа є символом Його сили. Смуток, який Ісус виявив, означав їхнє велике розчарування. Після подальшого обговорення розчарованими учнями Христос почав говорити.

Тоді Він сказав до них: О нерозумні й повільні серцем, щоб повірити всьому, що говорили пророки! Хіба не належало Христові перетерпіти ці страждання й увійти в Свою славу? І, почавши від Мойсея й усіх пророків, Він тлумачив їм у всіх Писаннях те, що стосувалося Його. І вони наблизилися до села, куди йшли; а Він удавав, ніби хоче йти далі. Та вони вмовляли Його, кажучи: Залишайся з нами, бо вже надвечір, і день похилився. І Він увійшов, щоб побути з ними. Луки 24:25-29.

Ісус навчав учнів, застосовуючи методологію історизму в тлумаченні Біблії, простежуючи пророчі лінії від Мойсея й далі крізь священну історію, щоб визначити історію хреста. Ісус використав лінії минулої пророчної історії, які являють собою стародавні стежки і методологію «лінія на лінію», щоб наставити розчарованих учнів. Коли здавалося, що Він іде далі без них, вони наполегливо вмовили Його зайти й затриматися з ними. Вони перебували в часі зволікання, і Христос ось-ось мав зняти руку з їхніх очей. Коли Його руку було знято, час зволікання закінчився, і, коли вони кинулися крізь темряву назад до Єрусалима й до одинадцяти учнів, вони стали прообразом швидкості поширення вістки Опівнічного Крику.

І сталося, коли Він сидів із ними за столом, Він узяв хліб, благословив, переламав і дав їм. Тоді відкрилися їхні очі, і вони впізнали Його; а Він щез з їхніх очей. Луки 24:31.

Ісус прибрав Свою руку, яка утримувала їх від розуміння пророчого видіння, і коли Він це зробив, вони впізнали Його. Ісус приніс їм вістку Опівнічного Крику, і вони прийняли її під час трапези, бо кожен вістку треба спожити. Вони негайно помчали «мов приливна хвиля країною», щоб сповістити одинадцятьох учнів.

І казали один до одного: Чи не палало в нас серце наше, коли Він говорив до нас у дорозі і коли відкривав нам Писання? І вони тієї ж години підвелися та повернулися до Єрусалима і знайшли одинадцятьох, зібраних разом, і тих, що були з ними, які говорили: Господь воістину воскрес і з'явився Симонові. І вони розповіли про те, що сталося в дорозі, і як вони пізнали Його при ламанні хліба. Коли ж вони так говорили, сам Ісус став посеред них і сказав їм: Мир вам! Вони ж, перелякані й налякані, гадали, що бачать духа. І Він сказав до них: Чого ви стривожені? і чому думки виникають у ваших серцях? Погляньте на Мої руки й ноги, що це Я Сам; доторкніться до Мене та побачте, бо дух не має тіла й кісток, як бачите, у Мене вони є. І, промовивши це, показав їм руки й ноги. А коли вони від радості ще не вірили й дивувалися, Він сказав їм: Чи маєте тут щось їстівне? І дали Йому шматок печеної риби та медового стільника. І Він узяв і їв перед ними. І сказав до них: Оце ті слова, що Я говорив вам, коли ще був з вами, що мусить збутися все написане про Мене в законі Мойсея, і в пророках, і в псалмах. Тоді Він відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання. Луки 24:32–45.

Як і у випадку з учнями на дорозі до Еммауса, Ісус представляє звістку через священні біблійні історії минулого, щоб пояснити історію Своєї смерті та воскресіння, і робить це, подавши їм приклад через трапезу. Народ Божий має споживати цю звістку. У їхній невизначеності та смутку Ісус завершує період очікування, що тривав від Його смерті до Його воскресіння, вознесення та повернення, відкриваючи їхній розум для звістки теперішньої істини, заснованої на священних історіях минулого, зведених разом рядок на рядок.

Отже, двоє учнів на шляху до Еммауса (які символізують другого ангела, до якого долучається і якого підсилює звістка Опівнічного Кличу) ототожнюють період зволікання, що настав після хреста, з періодом зволікання, який передував Опівнічному Кличу. Тому розчарування учнів представляє перше розчарування в пророчій лінії, а не Велике розчарування.

Розповідь про Еммаус потім повторюється з розчарованими одинадцятьма учнями. Ісус приєднується до них, навчає їх про виконання пророчого слова через методологію «історизму», а тоді, під час їжі, відкриває їм розуміння. Початок цієї розповіді визначає її кінець. Тоді Ісус подає третє свідчення того, що розчарування, пов'язане з хрестом, може бути пророчо застосоване до першого розчарування. Він надає третє свідчення щодо структури розповіді, наказуючи їм залишатися в Єрусалимі, доки не отримають силу з висоти.

І сказав до них: Так написано, і так належало Христові постраждати й воскреснути з мертвих третього дня; і щоб у Його ім'я проповідувалося між усіма народами покаяння та прощення гріхів, починаючи з Єрусалима. А ви — свідки цього. І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; але залишайтеся в місті Єрусалимі, доки не зодягнетесь силою з висоти. І Він вивів їх аж до Віфанії, і, піднявши руки, благословив їх. І сталося, коли Він благословляв їх, Він розлучився з ними й вознісся на небо. І вони поклонилися Йому та з великою радістю повернулися до Єрусалима. І постійно перебували в храмі, прославляючи й благословляючи Бога. Амінь. Луки 24:46-53.

Оповідь про учнів на дорозі до Еммауса окреслює період очікування, що почався з Його смерті і тривав, поки Він не воскрес і не вознісся до Свого Отця. Період очікування закінчився для учнів з Еммауса, коли звістка про події хреста була утверджена за допомогою методології поєднання ліній минулих священних історій — «рядок на рядок». Потім учні понесли цю звістку так швидко, як тільки могли. Далі Ісус зустрічається з одинадцятьма учнями; знову згадується спільна трапеза, принцип «рядок на рядок» використовується, щоб довести звістку, і, як з учнями з Еммауса, Він відкриває їм розуміння й відходить. Але не раніше, ніж Він вказує на історію очікування в Єрусалимі, аж доки період очікування не завершується приходом Святого Духа в День П'ятидесятниці.

Коли Ісус сказав Своїм учням залишатися в Єрусалимі, це було завершенням історії про дорогу до Емауса. Початок цієї історії означав розчарування, потім настав час очікування, а потім — об'явлення істини, що відповідало звістці Опівнічного Крику. Те об'явлення істини відбулося, коли Христос забрав Свою руку, що «затуляла» очі учнів. Це початок історії, а середина історії повторюється тією самою історією, коли Христос зняв розчарування з одинадцятьох учнів, об'явившись їм і відкривши їхнє розуміння Його Слова. Тоді останнє свідчення ідентичної пророчої структури, що починається з першого розчарування, а не з великого розчарування.

Історія від Еммауса до П'ятидесятниці подає три свідчення про перше розчарування, час зволікання та Опівнічний крик, проте фактичне розчарування, яке є віхою на початку кожного з цих трьох свідчень, насправді було другим розчаруванням, а не першим. Усвідомлення того, що віха Великого розчарування в історії міллеритів використовується, щоб проілюструвати перше розчарування в історії міллеритів, є необхідним для розуміння оповіді, яку ми знаходимо у чотирьох розділах Євангелія від Івана, що відбуваються між трапезою, яка відбулася на Тайній вечері, та арештом опівночі в Гетсиманському саду. Варто зазначити, що коли Ісус з'явився одинадцятьом учням і їв із ними, Він запитав: "Чому ви стривожені? і чому думки виникають у ваших серцях?"

Одразу після того, як Він спожив останню вечерю в книзі Івана, уривок, який ми збираємося розглянути, починається словами Христа, зверненими до них: «Нехай не тривожиться ваше серце». Вже за п'ять днів вони забули цю саму настанову. Розділи з чотирнадцятого по сімнадцятий Євангелія від Івана представляють перше розчарування 18 липня 2020 року, яке вводить у період зволікання, що веде до Об'явлення Ісуса Христа, яке розпечатується безпосередньо перед закриттям часу випробування, і становлять звістку Опівнічного крику. Та звістка вводить період часу, який був типізований рухом сьомого місяця і також типізований стрімким бігом учнів з Еммауса до Єрусалима серед глухої ночі. Саме цю історію представляють три єврейські літери, які Христос використав, щоб представити Себе як «Істину».

Саме в оповіді цих чотирьох розділів Євангелія від Івана ми знаходимо не лише опис того, що праця Святого Духа ототожнюється з тими самими кроками того самого слова, але й найкращі докази на підтримку тверджень, які нині висувуються, про те, що остаточне сповнення звістки Опівнічного кличу нині поступово розкривається на таборовому зібранні

в Ексетері з дванадцятого по сімнадцяте серпня. Коли звістка нарешті буде визнана святими, що очікують, світ буде занурений у кризу недільного закону, коли ті вісники понесуть останнє попереджувальне послання «останніх днів» вмираючому світові.